

Nimic altceva, decât scuze!

Versete călăuzitoare: Luca 14.18-20

Luca 14.18-20: Și au început, într-un gând, să se scuze toți. Cel dintâi i-a spus: „Am cumpărat un ogor și trebuie să merg să-l văd; te rog, scuză-mă”. Și altul a spus: „Am cumpărat cinci perechi de boi și merg să-i încerc; te rog, scuză-mă”. Și altul a spus: „M-am căsătorit și de aceea nu pot veni”.

Introducere

Dacă a trebuit vreodată să ascuți o scuză foarte șubredă, atunci cu siguranță știi cât de ușor se poate recunoaște cât de întemeiate sunt scuzele. Dacă aceasta este așa în cazul oamenilor, cu cât mai clar poate Dumnezeu să evalueze scuzele noastre! I-ai oferit vreodată lui Dumnezeu o scuză șchioapă pentru ceva pe care l-ai făcut sau nu l-ai făcut? Chiar ai crezut că Îl poți păcăli pe Dumnezeu cu scuza ta? Cât de des încercăm să ne justificăm înaintea lui Dumnezeu acțiunile noastre îndoielnice sau indolența noastră leneșă, imaginându-ne că Îl putem impresiona cumva cu poveștile noastre, care nu sunt altceva decât scuze? Noi o știm și Domnul o știe! Este uimitor că Dumnezeu nu ne strigă din cer: „Eschivări și scuze! Mereu aud doar scuze!”

„Dovada slujirii” noastre este testată

Este exact ceea ce a făcut Domnul în parabola din Luca 14 despre cei invitați la cină. În această parabolă Dumnezeu ne spune clar, că eschivările noastre sunt transparente și inacceptabile pentru El! Deși în această parabolă despre marea cină este vorba de mântuirea oamenilor, aceleași scuze pot fi găsite în „atitudinea evazivă” a creștinilor. Atât necreștinii, care nu vor să-L primească pe Domnul, cât și creștinii, care nu vor să se dăruiască complet Domnului, folosesc adesea aceleași scuze. Faptul că aceste justificări nu au fost recunoscute în parabolă (Luca 14.24) arată că aceste scuze cu siguranță nu vor fi acceptate nici pentru creștini în fața scaunului de judecată al lui Hristos. Deși mântuirea noastră a fost asigurată atunci când L-am primit pe Hristos în viața noastră, „dovada slujirii” noastre va fi totuși verificată. 2 Corinteni 5.10 și Romani 14.10-12 indică momentul în care viețile noastre ca și creștini vor fi analizate. Romani 14.12 în special atrage atenția asupra faptului că nu vom sta în tăcere în fața scaunului de judecată al lui Hristos, ci va trebui să dăm socoteală. Cum arată bilanțul tău acum? Va trebui raportul tău să fie înfrumusețat cu scuze în unele locuri?

Elementele cinei celei mari

Elementele de bază ale mării cine sunt ușor de interpretat. Gazda (sau stăpânul casei) este în mod evident Dumnezeu. Invitația la marea banchet pregătit simbolizează binecuvântările gratuite disponibile ale mântuirii. Întrebarea despre invitații la banchet duce mai adânc în interpretare. Domnul Isus a adresat această parabolă fariseilor îndreptățiți în sinea lor și religioși (Luca 14.13); era un răspuns direct la remarcă unui fariseu: „Ferice de cel care va mânca pâine în Împărăția lui Dumnezeu!” (Luca 14.15). Prin această parabolă, Domnul i-a lămurit pe farisei că într-adevăr „fericit este cel care va mânca pâine în Împărăția lui Dumnezeu”, dar că ei înșiși nu se vor bucura niciodată de aceste binecuvântări, deoarece au refuzat invitația la banchetul împărătesc. Scuzele lor nejustificate sugerează că fariseii ipocriți aveau o părere disprețuitoare despre acest banchet și despre această gazdă.

Și cum este cu noi?

Cât de bine se aplică această realitate și multor credincioși de astăzi. Ei sunt pur și simplu prea preocupați cu alți oameni și cu activități care sunt mai importante pentru ei decât Domnul sau binecuvântările mântuirii. Evident, oaspeții invitați nu aveau îndoieli cu privire la existența Domnului, a mesei festive a Domnului sau a faptului că fuseseră invitați. Problema era că toate acestea nu erau importante pentru ei. Mulți necredincioși de astăzi nu se îndoiesc de existența lui Dumnezeu sau de planul Său de mântuire. Dar pur și simplu nu le iau suficient de în serios. Sunt mult prea preocupați cu treburile vieții de zi cu zi și nu vor să fie deranjați cu participarea la masa lui Dumnezeu. Dumnezeu și oferta Sa de mântuire par lipsite de importanță și de valoare pentru ei. În mod tragic, prioritățile lor nepotrivite și scuzele lor îi vor face să rateze pentru totdeauna binecuvântările Împărăției!

Trei faze

Pentru farisei, ca destinatari ai parabolei, este semnificativ faptul că invitația la cina mare poate fi împărțită în trei etape:

1. **Prima etapă** reprezintă anunțarea Împărăției lui Dumnezeu pentru iudaism. Profetii Vechiului Testament anunțaseră deja invitația. Cina trebuia să înceapă cu venirea lui Mesia. Apoi, Ioan Botezătorul a apărut pe neașteptate și a anunțat că Împărăția cerurilor era aproape și că cina va începe în curând. Dar liderii iudaismului au refuzat să onoreze gazda. Erau mult prea preocupați și mulțumiți cu modul lor actual de viață, pentru a asculta invitația. Mai degrabă ar fi renunțat la cină decât să lase pe cineva să le tulbure stilul de viață - chiar dacă era Însuși Dumnezeu!
2. „Săracii și infirmii” din parabolă, care au fost chemați în timpul celei de-a **doua etapă** a invitației, erau oamenii obișnuiți ai vremii, precum „vameșii și păcătoșii” menționați în Matei 21.31,32. Mulți dintre oamenii de rând L-au recunoscut pe Domnul Isus ca Mesia, au acceptat invitația de a intra în Împărăția lui Dumnezeu și au experimentat iertarea și binecuvântarea lui Dumnezeu. Deși erau proscriși în ochii comunității religioase tradiționale, ei au putut să se bucure de binecuvântările banchetului mesianic. „El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor care L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în numele Lui” (Ioan 1.11,12).
3. În timpul **ultimei (cele de-a treia) etape**, invitația la masa festivă a fost extinsă dincolo de granițele cetății, reprezentând astfel și răspândirea Evangheliei în întreaga lume. Marea însărcinare dată de Hristos a fost: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată creația” (Marcu 16.15). Evident, porunca de evanghelizare la nivel mondial nu a fost dată la începutul slujirii lui Isus. Inițial, ucenicii au fost trimiși doar la „oile pierdute ale casei lui Israel” și nu pe „vreo cale a națiunilor” (compară cu Matei 10.5,6). Domnul Isus a anunțat faza finală a invitației între învierea Sa și înălțarea Sa. Acum, El i-a trimis pe ucenici cu Evanghelia „la drumuri și la garduri”, astfel încât sala de sărbătoare să fie plină. Duhul Sfânt lucrează în oameni din toate categoriile sociale din întreaga lume și îi atrage în Împărăția lui Dumnezeu. Această perioadă nu s-a încheiat încă. Sala de sărbătoare nu este încă plină, ușa este încă deschisă. S-ar putea ca tu să fii încă afară, pentru că tu încă te scuzi?

Aplicație pentru noi, creștinii

Ca și creștinii, care cresc în credință, putem fi recunoscători că am acceptat invitația și că suntem în Împărăția lui Dumnezeu. Noi savurăm deja binecuvântarea mântuirii noastre eterne - nu-i așa? Într-adevăr, ar trebui să fie așa, dar adevărul trist este că mulți creștinii nu se bucură de

banchet. Aceleași scuze care i-au împiedicat pe oamenii din parabolă să participe îi țin și pe mulți creștini departe de masa festivă. Cum sunt folosite aceste scuze și eschivări de către creștini?

1. Prima scuză a fost legată de *ogorul nou dobândit*. Ce scuză! În mod normal, ogorul nou este verificat *înainte de a* fi cumpărat, nu după semnarea contractului. În afară de aceasta, terenul ar fi putut fi inspectat la un alt moment. Adevărata esență a scuzei este că posesiunile acestei persoane erau mai importante decât gazda sau sărbătoarea sa. Unii creștini stabilesc prioritățile într-un mod similar. Pentru ei, este mai important să își savureze posesiunile pământești, decât să aibă viața eternă. Dimensiunea casei lor și acumularea de lucruri devin mai importante decât, de exemplu, părtășia cu alți creștini. De fapt, acești creștini obsedați de posesiuni îi disprețuiesc pe mulți dintre semenii lor creștini. Ei caută scuze pentru a petrece cât mai puțin timp cu ei și pentru a nu fi nevoiți să împartă cu ei posesiunile lor. Ca urmare, ei pierd binecuvântarea uceniciei și a grijii comune.
2. A doua persoană a invocat ca scuză *boii nou cumpărați*. Din nou, este greu de imaginat un fermier care achiziționează o astfel de investiție - cinci perechi de boi - fără o examinare prealabilă. La urma urmei, ocupația și mijloacele sale de trai constau în cultivarea câmpurilor sale. Și aceasta sună ca o scuză șubredă! Și dacă omul chiar a așteptat atât de mult ca boii săi să fie testați, ce l-a împiedicat să amâne acest lucru până după sărbătoare? În realitate, el era pur și simplu prea preocupat să-și câștige pâinea, pentru a-și face griji pentru alte lucruri. Aceasta este valabil și pentru mulți creștini. Carierele și locul de muncă îi împiedică să se preocupe cu Dumnezeu. Probabil că au devenit creștini în copilărie, când încă aveau mai mult timp pentru Domnul. Între timp, însă, creșterea veniturilor și avansarea în lume au devenit obiective mai importante. În schimb, ei pot rata pentru totdeauna bucuria de a-i aduce pe alții la masa de sărbătoare a lui Dumnezeu sau de a fi binecuvântați în studiul Cuvântului Său.
3. A treia scuză a venit din partea unui *bărbat care tocmai se căsătorise*. Chiar și un copil putea judeca această scuză! De ce nu și-a adus soția cu el? Atunci ca și acum, cuplurile căsătorite sunt așteptate să fie însoțite de partenerii lor de căsnicie în astfel de ocazii. Ce cuplu proaspăt căsătorit nu ar fi vrut să meargă împreună la o astfel de masă de sărbătoare? Răspunsul bărbatului că „nu poate” să vină a fost pur și simplu menit să mascheze faptul că ei nicidecum nu *voiau să* vină. Erau prea preocupați de ei înșiși pentru a fi interesați de gazdă și de sărbătoarea sa. Se poate întâmpla unui creștin să devină atât de preocupat de relațiile sale încât să piardă din vedere cea mai importantă relație dintre toate. Părtășia cu Domnul este una dintre bucuriile sărbătorii. Relațiile egoiste și consumatoare ne pot face să nu simțim binecuvântarea mântuirii. Să evităm să lăsăm relațiile bune să se transforme în relații egoiste. Mulți bărbați creștini singuri și multe femei creștine singure ratează binecuvântarea sărbătorii lui Dumnezeu pentru că frumoasele lor relații de dragoste degenerază în dorințe egoiste. Iar multe cupluri căsătorite folosesc prea des expresia „petrece timp cu partenerul tău” ca scuză pentru a nu petrece timp cu Dumnezeu și cu poporul Său.

Pentru cugetare

Toate scuzele care apar în parabola cinei celei mari se învârt în jurul unor activități care nu sunt greșite în sine. Cumpărarea unei proprietăți, obținerea unui venit sau căsătoria sunt chestiuni bune și aprobate de Dumnezeu. Cu toate acestea, aceste chestiuni bune pot deveni scuze pentru a rata cele mai bune lucruri. Să fim atenți să nu ratăm cele mai mari și mai bune binecuvântări ale sărbătorii din cauza priorităților egoiste și a scuzelor șubrede.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/nichts-als-ausreden-a8752.html>

Titlul original: „Excuses, excuses!”

Sursa: www.growingchristians.org